

Veste pa, kaj nam je bilo najbolj všeč v zavodih? Ne uganete! Tista soba, kjer imajo vse polno živali, ptičev, rib in take šare. Vse živali so seveda mrtve, pa so videti, kakor bi bile žive. To smo jih gledali!

Vso pot proti domu smo potem ugibali, kdo zna te živali tako lepo nabasati in urediti. Neki radovednež je celo hotel poizvedeti, kdo sme pojesti meso takih živali, ki jih potem nabašejo. Če ga sme tisti, ki živali nabaše, ni spak, da bi se še on tega rokodelstva ne lotil.

»Ja, kaj pa dihurje, mačke in kuščarje?« so pomišljali drugi.

Računali smo tudi v mislih, koliko žaganja je treba za enega zajca, koliko za eno srno, koliko za jelena. Toliko časa smo premišljali, da smo prišli do slona. Kaj menite vi, koliko voz žaganja bi bilo treba, da bi nabasali enega slona? Mi tega vprašanja nismo rešili, pač pa smo že v duhu gledali, kako bi slona nabasali. Ali bi bilo treba odra? Z jerbasom bi nam donašali žaganje, s kolom bi ga pa tlačili. Nazadnje bi oder podrli, in pred nami bi stal lepo nabasan slon. Ali bi ne bilo to nekaj zabavnega?

Med takim in podobnim ugibanjem smo prišli z nočjo vred na svoje domove. Takrat so se pa domači oddahnili, ko so zvedeli, da je bil dež samo doma, tam pa, kjer smo bili mi, je pa sijalo ljubo solnce.

J. G.:

V jeseni.

Tiho čez polje zeleno
pesem težka je zavela,
in tak mirna prej poljana
v strahu vsa je zadrhtela . . .

Milo plaka vsa poljana,
in nebo temno razpeto
ji pošilja drobnih kapljic —
svetlih biserov nešteto.

Strésnile so se cvetice,
cvetje svoje pripognile
in v trepetu pred poginom
grenke solze potočile.

In pri tem pogledu tožnem
v dušo lega mi tesnoba,
bridka žalost me objema:
spet korak sam bliže groba.

